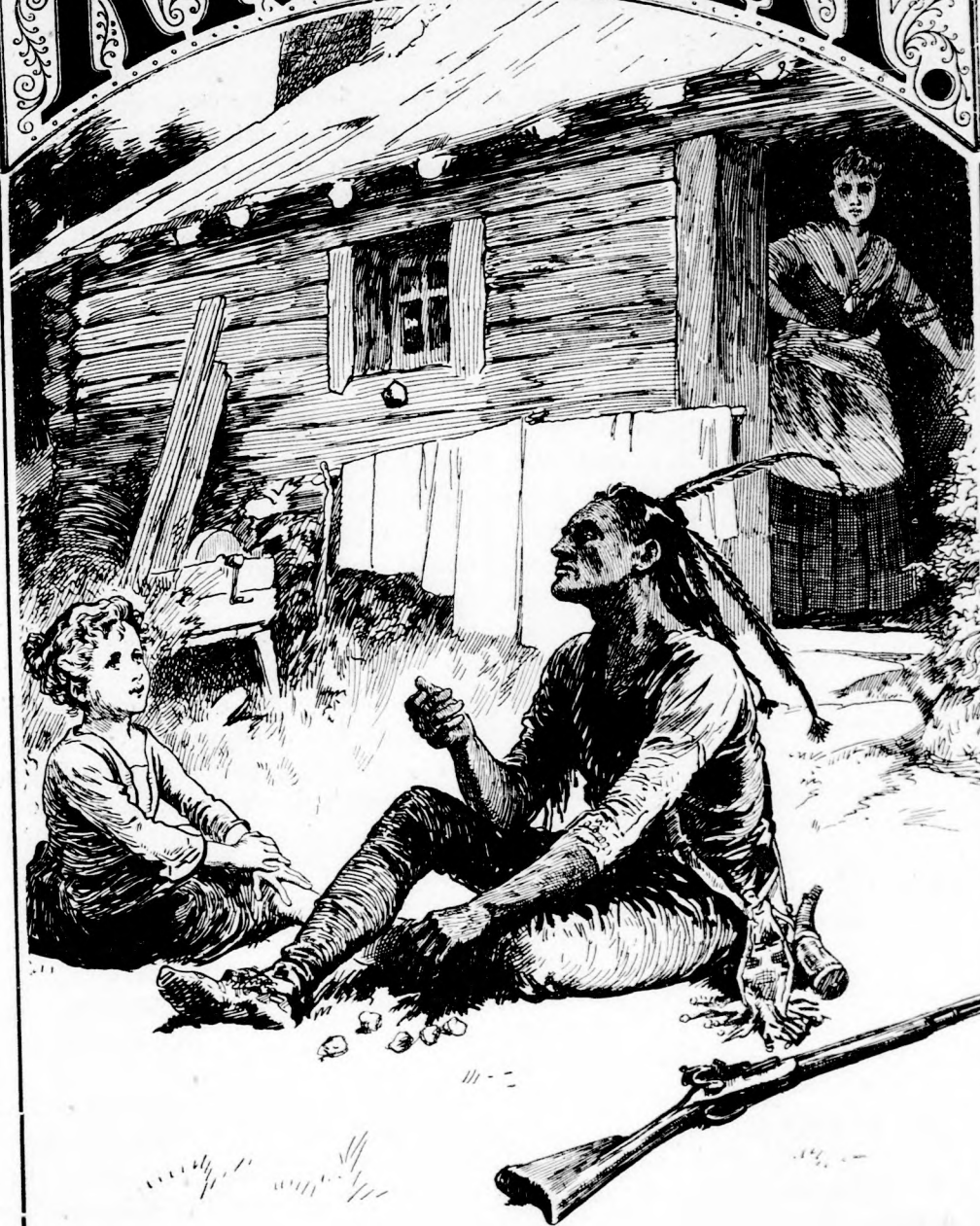

KIS LAP

... PRÓBÁLGATTA. (Lásd a 180. lapon.)

L. köt. 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. márczius 22-én.

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

SOK mindenféle dolgról volna mai nap már igen bajosán kideríthető, hogy mikor, ki és holtaláltaki. Ezek közül való az a »kapósi« játéki, amelyet alkalmasint ti is mindnyáján ismertek.

Nem kell boltban vásárolni a hozzá való, megtalálhatni uton-útfélen, mert ami szükséges, az nem egyéb, mint öt hat, vagy akár tiz darabka kavics. Megvallom, én mindig beértem öt-hat darabbal s még ennyivel is csak ritkán sikerült a játékot hiba nélkül végig játszanom. Mert nem olyan könnyű az, amilyennek hiszi, aki nem próbálta. A játékos leül a földre és a kövecskéket maga elé teszi, aztán egyet közülök feldob a levegőbe és mialatt ez vissza esik, a játékos fölkap a földön levőkből egy másikat, de elkapja a lehulló kövecskét is, melynek nem szabad a földre érni. Most a markában levő kavicsok egyikét ismét feldobja s a másikhoz gyorsan hozzá markolja a földről a harmadikat, a lehullót is újra elkapva. És így folytatja tovább, egyet mindig feldobva s a földről mindig egy újabbat fölkapva, míg végre valamennyi kövecske együtt van a markában. A játék csak akkor sikerült hiba nélkül, ha a feldobott kövecske egyszer sem esett a földre, ha minden feldobás után sikerült a földön heverő kövecskékből egy

újabbat fölkapni és ha a kézbe kapottakból egy sem hullt vissza játék közben.

Hát, mikor hajdanában én ezzel az egyszerű, de figyelmet és ügyességet kívánó játékkal mulattam, eszem ágába sem jutott volna, hogy ezt a játékot nem itt nálunk találta volna ki olyan valaki, akinek nem volt pénze holmi boltbeli játékszerre, de játszótársa sem akadt, akivel elmulatgathatott volna. Talán ti is azt hiszitek. Pedig biz' az nem úgy van.

Mert messze tul a tengeren, Észak-Amerikának rengeteg ős-erdőktől borított belső vidékén éppen ezzel a játékkal mulatott a ház előtti szabad térségen. Az a ház nem igen hasonlított a mi rendes házainkhoz. Nagy gerendákból volt össze róva, még csak be sem vakolva s oda benn volt ugyan jókora tüzhely, voltak egyszerű székek, asztalok és ami éppen a legszükségesebb; de kényelmes pamlagról s akár milyen czifraságról szó sem lehetett.

Nem is kényelmet szerető emberek laktak benne, hanem szorgalmas telepítvényes család, mely itt, messze a világ zajától, művelte azt a darab földet, amelyet az erdőtült az óriási fák kiirtásával elhódított. Az egyszerű ház magányosan állt, jó órányira a legközelebbi szomszédától, szintén éppen ilyenforma telepítvényestől. Erdős, bérczes hegyvidék volt, de széles völgy vonult rajta végig, a völgy közepén pedig nagy és mély folyó hömpölygette hullámaival.

Négy tagból állt a telepítvényes család: Ripley gazdából, a feleségéből s két gyermekükből. Ezek közül a nagyobbik, Benjamin, már körülbelül tizenöt éves siheder volt, a kisebbik pedig, Alice, hetedik évében járt.

Rip
nappal
utazás
mert v
lett na
tetni, r
még o
ismét
ahol e
tett. I
szomsz
látoga
lalatos
volt b
Be
ideig
de a

—
a szab
Vid
előszö
gót, a
levő ü
tösen
vicsot
földre
tékba
csak
a köv
fölkap

Ma
dön e
Látni
kiáltá
sem
jes fi
dett
a köv
—
No.

Ripley gazda nem volt otthon. Már több nappal ezelőtt utazott el a városba s az ilyen utazás mindig három-négy hétbe került, mert végtelen távolságokon, ős-erdőkön kellett napokig uttalan utakon keresztül törtetni, míg végre lakottabb tájék következett, még ott is csak szétszórt telepítvények és ismét csak több napi járás után a város, ahol egyet-mást eladni vagy vásárolni lehetett. Benjamin sem volt otthon. Neki egyik szomszéd izent, hogy igen fontos ügy végett látogassa meg. Ripleyné a konyhában foglalatoskodott és így a kis Alice kénytelen volt beérni a saját maga becses társaságával.

Be is érte, szokva is volt hozzá. Egy ideig segítgetett anyjának a konyhában, de a mama aztán így szólt:

— Elvégzem most már magam is. Menj a szabadba kedvesem, játszogass.

Vidáman szaladt ki Alice a házból. Legelőször is megkergetett néhány pajkos pillangót, aztán szemlét tartott a ház közelében levő ültetvényeken s mikor már meglehetősen elfáradt, fölszedett egy maroknyi kavicsot, vissza tért a ház közelébe és ott a földre telepedve, bele fogott a »kapósdí« játékba. Nagyon ügyes volt benne s ugyancsak gyorsan járt föl és le a keze, amint a kövecskéket földobálta, a földről pedig fölkapta.

Már vagy negyed-órája játszogatott, midőn észre vette, hogy valaki szemmel kíséri. Látni nem látta, de halk, tompa »Hu!« kiáltást hallott a háta mögül. Még erre sem fordult meg, hanem nyugodtan és teljes figyelemmel végig játszotta a megkezdett sorozatot, aztán két markába szorítva a kövecskéket, hátra tekintett.

— Tudtam, hogy te vagy, Omas, mondá. No, játszol te is?

Ha más kis leány pillantja meg Omast, alig ha hívta játszani, alkalmasint inkább hanyatt-homlok futásnak ered rémületében. Mert Omas hatalmas termetű indiánus volt, most is puskával a kezében, nagy késsel és tomahaakkal (csata-baltával) az övében. Arca, a vörös-bőrűek némely törzsének szokása szerint, különféle színűre volt bemázolva, hosszú haját pedig három nagy sástoll ékesítette. Nagy vitéz hírében állt faj-rokonainál s aki ránézett, bizvást elhihetette, hogy félelmetes ellenség lehet.

A kis Alice azonban nyilván nem mint ellenséget, hanem mint jó barátot fogadta. Csakugyan: több mint esztendeje, hogy megkötötték a barátságot, még pedig Omasra nézve nem igen kellemes alkalomból. Őriási hóföregteg dult azon a téli napon s mikor végre lecsillapult, Ripley gazda kísélt, hogy megnézze, nem döntötte-e föl a szél egy kissé távolabb álló pajtáját. Ehhez egészen közel több ölnyi mély szakadék tátongott s a szakadék szélén Ripley gazda puskát pillantott meg. Ez természetesen föltűnt neki, oda ment s a szakadékba lenézve, ott egy vörös-bőrű indiánust látott mozdulatlanul elterülve. Semmi kétség sem lehetett, hogy a nagy hó-föregtegben nem látta, hová lép s lezuhant, talán már meg is fagyott.

Ripley gazda, mint nemes gondolkozású ember, azonnal hozzá látott, hogy megmentse, tán még nem késő. Felesége és fia segítségével kiemelte a megdermedt indiánust és bevitte a házba, föl is élesztette; de ekkor meg az tűnt ki, hogy Omasnak — mert ő volt — kifíczamodott a jobb lába bokája. Ezt is helyre rántották és ott tartották a vörös-bőrűt mind-addig, míg teljesen fölépült, ami több napig tartott. Ez

idő alatt Omas és Alice majd mindig együtt voltak, mert Ripley gazda és a felesége a dolguk után jártak. Benjamin pedig nem igen szívesen érintkezett vörös-bőrűekkel, akikről tudta, hogy ahol csak lehet, pusztítják a fehér embert. Alice azonban még nem sokat tudott az effélékről; mikor pedig Omas azt találta mondani, hogy neki épp olyan kora leánykája van, mint Alice, akkor már éppenséggel nagyon érdeklődött Alice a vörös-bőrű vendég iránt. Fölkapaszkodott a térdére és ezerfelét kérdezett a kis leányáról; — mert Omas jól beszélt a fehérek nyelvén. A vége az lett, hogy a kicsike fehér leány és a hatalmas vörös-bőrű harczos bizalmas jó barátok lettek. Omas aztán gyakran el látogatott a csöndes telepítvényre, ahol mindig szívesen látták, de senki sem szívesebben, mint a kis Alice.

Igy persze nem csoda, ha a leányka nem is ijedt meg, mikor most megpillantotta és hogy bizalmasan játékkal kínálta meg. Omas szintén mint egészen természetes dolgot fogadta a meghívást, letette

puskáját a földre és maga is leült Alice mellé.

— Add a köveket! Én jobban tudom, mondá.

Alice fölkaczagott.

— No, már azt szeretném látni! Azt hiszed, olyan könnyű ez, mint a puskát elsütni?

... FUTÓ LÉPTEKKEL TÖRTETETT ELŐ.
(Lásd a 181. lapon.)

A komoly indiánus marczona képen gyöngé mosoly lebbent végig. Átvette a kövecskéket, rakásba tette a földre, egyszer kétszer próbálgatta (Lásd a képet a czimlapon), végre egyet földobott, aztán fölmarkolta egyszerre mind a többit és elkapta a vissza hulló követ is.

— Ó persze! Így nem járja! tiltakozott a kis leány. Nem szabad egyszerre mind fölmarkolni. Egyenként köllám fölszedni. Várj, majd megmutatom.

Átvette a kövecskéket és komoly képpel tanította Omast, aki látszólag teljes figyelemmel nézte.

— Már tudom, már tudom, mondá. Jobban tudom.

Megint átvette a kövecskéket s házmagasságyra dobta fel az egyiket. Mialatt

a feld
zett, O
össze
igy ser

— O
kövecs

—
dobb u

— M

nem is
de nem
van a ja
bálya.
ingerke

lem.

nem ja

Inkább

meg, r

lejtkez

az igére

— O

ha sem

el, am

—

most m

tettetn

igérted

amikor

meglát

magad

zod La
ányoda
nem ho

— El

— E

Alic

zett, l

ugyan

követk

léptek

a feldobott kő olyan magasból vissza érkezett, Omas egészen kényelmesen szedegette össze egyenként a többit. A kis leánynak így sem volt kedvére.

— Ó, így nem szabad . . . nem köll a kövecskét olyan magasra dobni . . .

— Te is dobd ugy.

— Nem, én nem is tudnám, de nem is úgy van a játék szabálya. Te csak ingerkedel velem. Akkor nem játszunk. Inkább mondd meg, mért felejtkezted meg az ígéretedről?

— Omas soha sem felejt el, amit ígér.

— Pedig most még sem tetted meg. Azt ígérted, hogy amikor újra meglátogatsz, magaddal hozod Lalla leányodat, de nem hoztad el.

— Elhoztam.

— El? Hol van?

Alice élénken talpra ugrott s szétüszélt. Nem látott senkit. Omas azonban ugyan-ekkor hosszan, élesen fütyentett s a következő pillanatban a közeli erdőből futó léptekkel törtetett elő egy olyan fura kis

leányka, amelyet Alice még sohasem látott. (Lásd a képet a 180. lapon.)

Körül-belül akkora leányka volt, mint Alice: teli képü, fekete szemü, pisze orru, vállára omló fekete hajjal és olyan öltö-zéssel, melyen bizony meglátszott, hogy

nem valami városi divatkép után készült. Hanem arca is, ruhája is tiszta volt s alig ha ünnep-lőjébe nem öltöztették a látogatás tiszteletére. Futva jött, de mikor pár lépésnyire ért hozzájuk, megállt és zavardottan sötötötte le a szeméit, éppenségesen úgy, mint akár melyik félénk fehér leányka.

Omas látszólag nyugodtan és közönyösen mutatott rá.

— Ez Lalla, Omas leánya.

Alice gyorsan ott termett vendége mellett és nagy örömmel megölelte.

— Jaj de örülök, Lalla, hogy eljöttél! Aztán kézen fogta és vezette oda, ahol Omas ült. Omas nehezen titkolt szeretettel és büszkeséggel nézett leánykájára, aki

ÉPPEN NEM VIDÁM BESZÉLGETÉST FOLYTATTAK.

(Lásd a 182. lapon.)

viszont kissé félénken pillantgatott reá és szótlanul követte Alicet; mikor pedig ez leült a földre, ő is melléjük telepedett.

— Lalla, tudsz-e kövecskékkal kapósdit játszani? kérde Alice.

Az indiánus leányka tagadólag rázta a fejét s most sem szólt semmit.

— Majd én megtanítlak, folytatá Alice. Atyáddal is próbáltam, de ő nem akarja úgy játszani, ahogy a regula kívánja. Te majd jobban tudod.

Mindjárt hozzá is fogott s Lalla csillogó szeme éber figyelemmel kísérte Alice minden mozdulatát.

— No, most már talán megpróbálsz, ugy-e?

Lalla igent intett a fejével s gyorsan át is vette a kövecskéket, aztán próbálgatta a játékot. Eleinte nem sikerült egészen jól, de néhány próba után már meglehetősen boldogult, úgy hogy Alice örvendve tapsolt neki, Omas pedig (ami ritkaság a mindig komoly vörös-bőrüeknél) elégedetten nevetett.

— Nagyon ügyes vagy, Lalla, szólt Alice. De kár, hogy nem tudok veled beszélni. Ugy-e, Omas, ő nem érti a mi nyelvünket?

Omas a maga indiánus nyelvén néhány szót szólt leányához, mire ez, még mindig kissé félénken, megszólalt:

— Értem, amit beszélsz. Tudok a nyelveden.

— Jaj de pompás! Így már mindjárt jobban elmulatunk. Majd megtanítlak más játékokra is, te pedig otthon majd megtanítod a testvéreidet.

— Nincs testvérem.

— Nincs? Kár! Nekem van ám testvérbátyám, Benjamin. Már nagy fiu, nagyon jó. Most nincs itthon, de nem sokára

megjön. Te is bizonyosan szeretni fogod. De most jöjj a mamámhoz, ő még nem ismer.

Ripleyne a nyitott ajtón ált már látta a vörös bőrű vendégeket s most, hogy beléptek, barátságosan fogadta őket. A két leányka csakhamar teljesen megbarátkozott s olyan vígan játszogatótt, mint ha régi játszótársak volnának. De az idősbek ezalatt éppen nem vidám beszélgetést folytattak. (Lásd a képet a 181. lapon.)

— Nagyon ügyes és kedves a leánykád, Omas, mondá Ripleyne. Itt hagyhatnád néhány napra, a két kicsike jól elmulatgatna egymással.

Omas megrázta a fejét.

— Itt nem maradhat senki. Ti is jöjjetek mind velem.

Ripleyne csodálkozva bámult rá.

— Hogy mi veled menjünk? Hová?

— Omas vigvamjába (sátor-kunyhó.) Az biztos hely.

— De mért menjünk mi oda?

— A harezosok hadi utra lépnek, erre felé is jöhetnek és akkor megölnek minden fehér embert.

Ripleyne megdöbbsent. Már hallott ugyan kósza híreket, hogy a nem igen messze eső indiánus területen a vörös-bőrüek ismét mozgolódnak; de efféle hírek sokszor szállongtak s a telepítvényesek nem igen hitték el. Most azonban ime egy indiánus harezos maga mondja. És Ripleyék ismerték már Omast annyira, hogy higyének a szavában. Tehát csakugyan veszedelem közeledik!

A megriadt asszony azonban nem tudott azonnal határozottan válaszolni Omas ajánlatára.

— Istenem! És a férjem nincs itthon! Itt hagyjam a házunkat, minden vagyon-

kánkat! Hát bizonyos-e, Omas, hogy erre felé jönnek a harczosok? És mikor?

— Azt még nem tudom. Most készülnek.

— Ó, hát ha talán mégsem erre felé jönnek? Ha bizonyos volna, akkor persze minden áron menekülnünk köllene. De bizonytalanra hagyjam el házunkat?

Omas néhány pillanatig gondolkozott. Aztán így szólt:

— Jól van. Maradjatok. Majd vissza térek és biztos hírt hozok. Akkor eljöttök Omas vigvamjába. ott senki sem meri bántani Omas barátait.

— Így jó lesz. Tehát megvárunk. De aztán meg ne felejtkezzél szavadról, Omas! Ha csakugyan közeledik a veszedelem, adj idején hírt!

Omas arcza egy pillanatra elborult, de aztán nyugodtan felel:

— Nem biztok Omasban. Jól van. Itt hagyom nálatok Lallát. Akkor elhiszitek, hogy nem akarlak megcsalni.

Lalla épp nagy gyönyörűséggel bámulta az Alice kissé kopottos ócska bábuját, mikor apja indiánus nyelven mondott neki valamit. Láthatólag meghökkenve ugrott fel és oda szaladt apjához, aki karjaiba emelte és nagy szeretettel szoritotta magához. Aztán még néhány szót mondott neki és letette a földre. Kétség kívül azt tudatta vele, hogy itt fog maradni. Ezt Ripleyne is kitálta s várta, hogy a kis leány mindjárt sírva fakad. De ezt hiába várta.

Amint Omas eltávozott, Lalla egészen nyugodtan, mint ha semmi különös sem történt volna vele, vissza tért a bábuhoz és vigan játszott tovább.

(Folytatása következik.)

A GYERMEK-SZOBÁBÓL.

Jancsika.

MAMUSKA mesélj nekünk,

Kérünk nagyon szépen!

Hiszen nem mondtál mesét

Bizony réges-régen.

Est-homály van, ülünk hát

A kályhához körbe;

Mi majd melléd csücsülünk,

Jancsikát vedd ölbe.

Volt egyszer ... no hol is volt? ...

Hát valahol messze ...

Volt egy király! Jancsikám

Hallod-e, figyelsz-e?

»Hallom ... hallom ...» Jancsi szól,

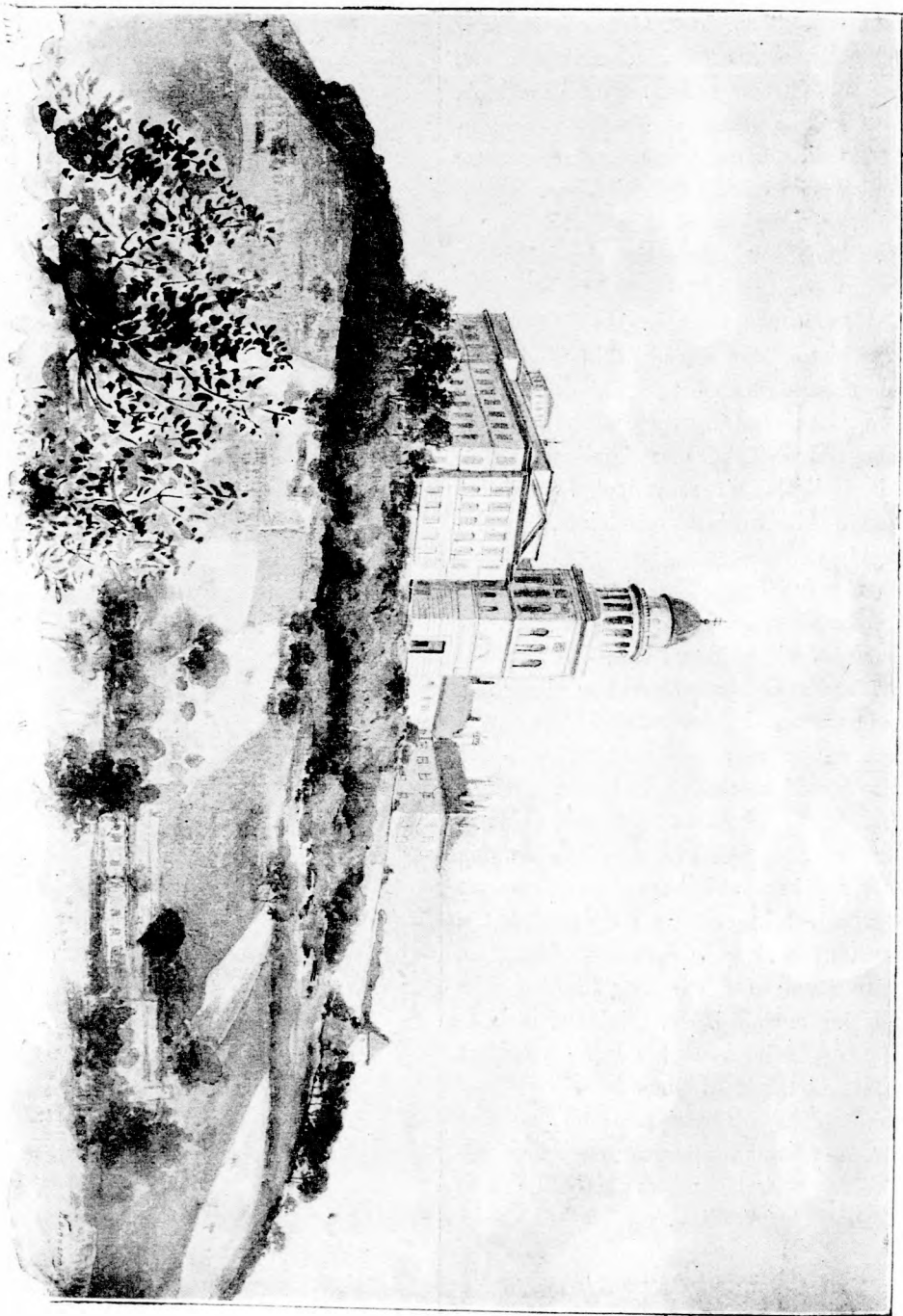
S ptyeregve végzi:

»De mi hasna hallom én,

Ha nem látok nézni!«

Filma néni.

PANNON-HALMA. (Lásd a 187. lapom.)

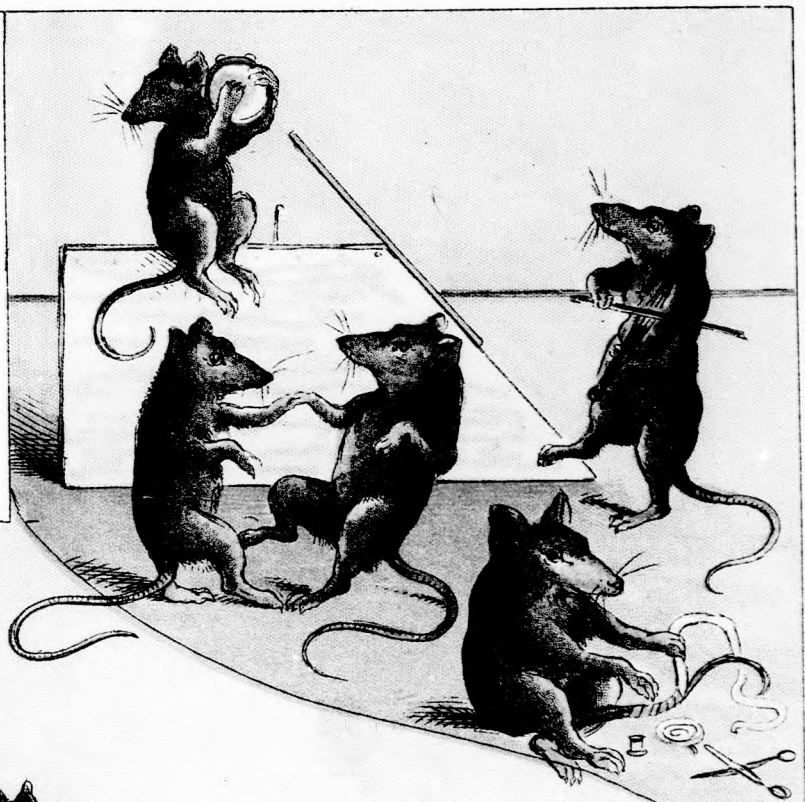
Jaj, a Czincz
Egérfogó, ja
Rajta gyors

Ne hagyjuk
Te az ajtót
Mi meg Czincz
Te, Farkincz

Hogy a mac
No most! N

Lehetünk m
Czinczoghata
Egérfogón k
Kösd be, Cz
S aztán te

Jaj, a Czinczi meg van fogva!
 Egérfogó, jaj! megfogta!
 Rajta gyorsan! Mentsük őt
 meg,
 Ne hagyjuk az ellenségnek!
 Te az ajtót nyomd fel ott fent,
 Mi meg Czinczit húzzuk itt lent,
 Te, Farkinczás, nézz jól szél-
 lyel,
 Hogy a macska nincs-e közel.
 No most! No még! Így ni!
 Kint van!
 Lehetünk már újra vigan!
 Czinczoghathatunk, tánczolhatunk,
 Egerfogón kifoghattunk!
 Küsd be, Czinczi, a sebedet
 S aztán te is tánczolj egyet!

Sikeres mentés.

SZENT GELLÉRT VÉRTANUSÁGA. (Lásd a 188. lapon.)

KÉPEK

A MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETÉBŐL.

(Képekkel a 184. és 185. lapokon.)

MIKOR magyar őseink ezer esztendővel ezelőtt a mai szép Magyarországot elfoglalták, nagyon sokban különböztek azoktól a népektől, melyeknek a szomszédságába jutottak.

Délre és nyugatra a görögök, olaszok, németek akkor már rendezett városokban és falvakban éltek s szorgalmasan művelték földjüket. Háboruskodni ők is sokat háboruskodtak, de mégis csak jobb szerették a békességet és erre intette a vallásuk is: mert ezek a szomszédok akkor már mind rég keresztyének voltak. Ellenben a harczias magyarok a nehezebb munkát rábízták rabszolgáikra, ők maguk pedig abban találták legfőbb örömüket, ha minduntalan hadi kalandokra indulhattak. Kisebbségű seregekkel bebetörték a szomszéd országokba és gyakran gazdag zsákmánnyal tértek haza: de biz' az is megesezt, hogy a szomszédok ideje-korán értesültek a veszedelemről, jól felkészültek és visszaverték a rettegett *pogányokat*.

Mert a magyarok, mikor ide beköltöztek és azután még sokáig, pogányok voltak s makacsul ragaszkodtak is ősi vallásukhoz, mert ez jobban megegyezett az ő kalandos, harczias természetikkal.

Kevés biztos adat maradt reánk arról, hogy milyen volt az ősmagyarok pogány vallása: de a történet-buvárok egyet-mást mégis kiderítettek és annyit bizonyosan tudunk, hogy a magyarok bálvány-imádó pogányok voltak, akik egy főisten mellett még különféle jó és gonosz szellemekben hittek és ezek tiszteletére bálványokat állítottak.

A főistent úgy képzelték, hogy az különösen a magyarok védő istene, akinek reájuk van különösen gondja, tőle ered a hadi szerencse, gazdag zsákmány, de tőle bünteteskép a csata-vesztés és más csapás is. Ez a hit olyan mélyen meggyökerezett, hogy nyoma fenmaradt még később, századok mulva is, mikor a magyarság már rég fölvetta a keresztséget. Sőt mint szólásmód fenmaradt egészen a mai napig, mert a *magyarok istene* kifejezést még mi is ösmerjük és használjuk. De hogy őseink milyen néven imádták ezt a főistenöket, azt nem tudjuk: a »Hadur« szót csak az újabb korbéli költők csinálták a régi magyarok istene elnevezésére: az ősmagyarok bizony ezt a szót nem igen ismerték.

Ezzel a főistennel azonban nem érték be, hanem imádták a napot, holdat, csillagokat is, hittek tündérekben, manókban, ördögben, gonosz szellemben és mindezeknek tiszteletére bálványokat állítottak és állatokat, főképp lovakat áldoztak. Az ilyen áldozás ligetekben, erdőekben s kivált folyók partján történt s voltak papjaik, jövendő-mondóik, akik az áldozásnál a szertartást végezték.

Az ősi pogány vallás főképp arra buzdította a magyarokat, hogy vitézek és harcziasak legyenek. Hittek egy túlvilági életben, még pedig olyképp, hogy ott folytatják a földi életet, és aki vitéz volt, sok ellenséget ejtett el, annak a túlvilági életben ezek az elesett ellenségek a szolgálói lesznek: hát persze rajta is volt mindenki, hogy ur legyen még a túlvilágon is és lehetőleg sok szolgálója legyen. A vitézeket holtuk után leginkább folyók és források közelében nagy halmok alá temették s a sirba tették a vitéznek fegyvereit, kengye-

lét is, ug
s melléje
mind-eze
ben. Régi
manapsá
nyire me
lett a fe

Már
itt az u
olyan po
beköltöz
akart rá
ha ezel
ma bizo
mert az
is nagy
hatalma
szeretté
pogány
ták vol

De h
az ezer
száz - e
és kirá
ha a
már a
nyugod
hanem
mondje
méltó
Európa
egész n

Nag
tott t
jesen
erősen
szőr f
mezzél
Géz
az els

lét is, ugy szintén megölték lovát, kutyáját s melléje temették, mert azt hitték, hogy mind-ezekre szüksége lesz a tulvilági életben. Régi pogány-magyar sirokban, melyekre manapság nem ritkán bukkanunk rá, többnyire meg is találjuk a vitéz csontjai mellett a fegyvereit és paripája maradványait.

Már teljes száz esztendeje éltek őseink itt az uj hazában s még mindig éppen olyan pogányok voltak, mint amikor ide beköltöztek. A nagy részök gondolni sem akart rá, hogy elhagyja ősei vallását és ha ezeknek a kívánsága teljesül, akkor ma bizony nem ülnénk ezeréves ünnepet, mert az örökös szilaj hadakozásban végre is nagyon megfogytak volna; és ekkor a hatalmas szomszédok, akik persze ugysem szerették a folyton-folyvást háboruszkodó pogány magyar népet, könnyen ki is irtották volna a föld színéről.

De hát itt vagyunk ma is és megüljük az ezerévet, mert őseinknek már kilencz száz esztendővel ezelőtt bölcs vezérek és királyaik voltak, akik belátták, hogy ha a hős Árpád elfoglalta e hont, most már az szükséges, hogy a magyar nép nyugodtan birja is és ne csak hadakozzék, hanem szorgalmas és munkás is legyen, mondjon le a hamis pogány vallásról és méltó szemszédja legyen a többi nemzetnek Európában. Ez csak ugy lehetett, ha az egész magyar nép áttér a keresztyén vallásra.

Nagy és nehéz feladat volt ez, el is tartott több mint száz esztendeig, amíg teljesen sikerült, mert a nyakas magyarok erősen ragaszkodtak ősi hitökhöz és többször fegyvert is ragadtak, hogy megvédelmezzék.

Géza vezér, aki 997-ig uralkodott, volt az első, aki a pogányságból kivetközött.

Neki azonban még nagyon bajos volt az állapota szilaj magyarjaival szemben, akik nem követték példáját és zugolódni, lázongani kezdtek a fejedelem ellen, amiért ez elhagyta az ősi vallást. Géza vezér tehát nem igen erőltette népét, sőt még azt is megtette, hogy ha már éppen nagyon lázongtak, hát ő maga is újra áldozott pogány szokás szerint. Ezt szemére is lobbantották a közelében volt kevés számu keresztyének, de ő azt felelte:

— Elég gazdag a magyarok fejedelme, hogy a magyarok istenének és a keresztyének Istenének is áldozzon.

Hanem azért nagyon iparkodott, hogy a keresztyén vallást terjessze. Külföldről térítőket hívott az országba és ő kezdte meg a legelső magyar monostor: a pannonhalmi apátság építését. E gyönyörű monostor mai nap is fennáll, csak hogy persze mai épülete (Lásd a képet a 184. lapon) nem ugyan-az, amely kilencz-száz esztendővel ezelőtt épült; mert a századok folyamán sok viszontagság érte. De ma is derek, tudóshazafias magyar papok, a jeles Benczés-rend tagjai laknak benne, mint kilencz száz évvel ezelőtt.

Géza vezér megkereszteltette és buzgó keresztyénnek neveltette fiát, Vojkot, aki aztán István nevet kapott és a magyarok első koronás királya volt, dicső és halhatatlan emlékű király, akinek emlékét, mint szent és nagy királyét, maig is minden évben megüljük. István király erélyesen látott a dologhoz, sok hittérítőt hívott külföldről, püspökségeket alapított és megparancsolta, hogy az egész magyar nép hagyja el a pogány vallást, legyen keresztyénné. Ő maga is leszállt a nép közé s prédikált s folyt is aztán országsszerte az áttérés. Ezrivel to-

longott a nép a keresztelő helyeken s a papok éjjel-nappal kereszteltek, alig győzték. És mire István király meghalt, a magyar nép nagy része keresztény volt.

Nagy része, de még nem mind. Sokan csak színleg vették föl a keresztiséget s titokban sokfelé össze gyülekeztek, hogy ősi pogány módon áldozzanak. Egyes hatalmas pogány urak nyíltan is fölláztak, különösen Koppány vezér a dunántuli részeken és Gyula erdélyi vajda, kik sereget gyűjtöttek és azt kívánták, hogy István király állítsa helyre a régi pogány vallást. István király azonban véres csatákban legyőzte őket s az ő életében aztán nem is mertek a pogány magyarok mozgolódni. De a böles és hatalmas István király halála után 1046-ban újra fölláztak a pogányok Vatha vezér vezetése alatt, felgyújtották a templomokat, öldösték a papokat és ekkor történt, hogy a szent életű és tudós Gellért csanádi püspököt Buda közelében elfogták, a Duna mellett emelkedő sziklás hegyre hurczolták s onnan a szédítő magasságból ledobták, úgy, hogy szörnyet halt. (Lásd a képet a 185. lapon.) A hegy

azóta mai napig a Szent Gellért-hegy nevet viseli.

Vatha vezér nem érte el célját és utána még csak egyszer próbáltak a pogány magyarok szerencsét János ur nevű vezérekkel; de Endre király leverte őket.

Ezután nem mertek többé nyíltan mutatkozni, de titokban még sokáig áldoztak sokfelé pogány módon és csak Kálmán király idejében, a tizenkettedik század elején veszett ki teljesen és végkép a pogányság.

És ezután a keresztény lett magyar nemzet volt az, mely később két évszázadon át megoltalmazta a többi keresztény népeket a pogány török-tatár hódító seregek pusztításaitól.

REJTETT MONDAT.

DEBRECZEN KASSA

A megfejtők nérsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi“.

Fordította Moka bácsi. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

KATICZA S A TÜNDÉR.

NI, a piczi, ni a hiu Katika —
Fél órája fésülködik, mosdik a!
Hiuságra ki tanított, Katicza?
Ki tanított volna más? — hát a cicza,
Ugy biz' a!

JAI
Ur
Ner
Ö t

Hu
Sar
Em
> B

MEGFI

A »KI
közölt re
Lég
Helye
Elza, Ger

FELFORDULT VILÁG.

JAI Istenkém! Mi lesz már?
Ur lesz fölöttünk az állat . . .
Nem mi kormányozzuk, nem! —
Ő tartja a gyeplő-szárat.

Huszárt nyergel meg a ló,
Sarkantyú is huszárt vérez —
Ember húz majd szekeret,
»Bimbó« ökör lesz a béres.

Trézi nem is a libát,
Liba koppasztja a Trézit —
Az egér a cziczára
Fújja rá az ölü mérgit.

Kullancs, az alázatos,
Urasan sétál előre —
S száj-kosárral arczomon
Én leszek a kísérője.

Ó, borzasztó világ lesz!
Nagy pusztulás és enyészet . . .
Egy a szerencse csupán . . .
Hogy álmodtam az egészet!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 10-dik számában
közölt rejtett szó megfejtése:

Lég. — Haj. — Ó. = Léghajó.

Helyesen fejtették meg: Temesváry
Elza, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Mérey

Ágosta, Farkas Ilona, Mariska és Laci, Kövesi
Rudi, Éder Olga (ha neved nincs a megfejtők név-
sorában, jele, hogy a leveled nem jutott hozzám.
F. b.), Kövesdy Aranka, Kovács Dénes, Korosy
Margit, Weisz Angela, Weldin Oszkár és Sándor,
(hiányosan), Graefl Paula és Márta, Hirsch Sándor,
Patterson Margit és Orsolya, Schöpf Szerafina,
Laubacher Alfonz, Dénes Zsófia, Papp-Szász Ta-
más, Selevér Flora, Molynár (?) Lajos, Schreyer

Ilonka (szívesen látlak kis hiveim sorában; de hogy a szerencse mihamar fog-é neked kedvezni, azt nem tudhatom. *F. b.*), Raffel Gizella, Wettstein János és András, Eidlitz Jani, Kornél és Bódog, Fleischmann Alice, Bolyó Pálma és Károly, Zóbel Lajos, Benkó Jenőke, Mihályi György, ifj. Münich Aurél (hiányosan), Poszek Gyula, Hana Mariska, Glück Leo (hiányosan), Jakab Böske és Margit, Hirschler Géza, Bódy Ödön, Csataj Mariska és Lajos, Tölg Vilmos, Lukács Irma, Pécs Mariska (hiányosan), Szilvássy Erzsébet, Draskovich Géza, Pauer Árpád, ifj. Röck Gyula, Lipták Irénke, Tomcsányi Gyula és Laczi, Dérer Alice és Viola, Fáy Endre és Árpád (ti, akik eddig gondos alaku levélben irtatok, most mi okból tértetek el ettől? *F. b.*), Berényi Irmá, Vadas Zoltán, Unger Béla, Szilágyi Évike, Lang Mariska, Gombos Ernő (hiányosan), Vass Ilonka, Schwarz József és Béla (hiányosan), Szüts Marianne és Ilus, Ladányi Laczi, ifj. Bécsy Lajos, Krausz Géza (hiányosan), Révy Emil, Sztáray Andorka, Kremzír Alice, Edith, Alma és Ernő, Weiss Annus és Karesi, Szelke Hajnalka és Józsi, Meller Erzsike és Palika, Schwarz Magda és Bandi, Pollák Alfréd, Bruck Juliska, Rosenauer Béla, Grosz Jenő, Heszke Irmus, Grün Aladár, Solymos Adrienne, Beatrice és Arthur, Zorkóczy Atala, Malatinszky Zoltán, Schwimmer Berta, Eckstein Irma és Margit, a békési r. kath. leányiskola, Weisz Erzsike, Deutsch Jenő, Vermes Margitka, Dessewffy Sárika és Ilonka, Havas Margit, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Weinberger Elvira, Riza és Győző, Lám Miczi és Nelli, Schönberg Irén, Freyler Editke (jövőre is mindig magad írj! *F. b.*), Breitner Katicza, Adler Stefania, Gerlóczy Endre, Bartók Bella, ifj. Szádeczky Lajos, Rosenberg Ilona, Arthur és Feri (hiányosan), Nátafalussy Béla (hiányosan), Angermayer Béla, Zauer Rikihárd, Réta Vilma és Miczi, Fleischer Malvina és Berta (részben), Friedmann Janka (részben), Somogyi Margit és Jolán, Lepel Stefike, Hangay Márta, Körmendy Matild, Justh Ödön (részben), Vértés Margit és Tivadar, Menyhárt Ilonka, Bontz Editke, Klopstock Tekla, Graner Márta, Stefke és Hilda, Fuchs József, Francke Janka, Kuzma Albi, Becsey Oszkár és Béla (hogy Béla vonalozott paroson irt, az nagyon helyes; hogy rojtos szélű, tépett papírosan irt, nagyon nem helyes. *F. b.*), Szibenliszt Ida, Veres Katicza, Kiss Irma, Strasser József, Taubner Margit, Deutsch Dezső és Jenő (hiányosan), Csizék Ilona, Barkóczy István és György, Thínagl Gusztí, H. Kiss Pál, Sipőcz László, Badics Gizi, Saláth Ilona, Reisz Elek, Somogyi Ida és Blanka, Klein Jolán, Erzi és Jenő, Rózsa Károly, Lépes György (írásodban igazán gyönyörködtem. *F. b.*), Scheffer Tivadar, Winkler József, Bogyay Ernő, Engler Boriska, Kócs Berta, Schmoll Irénke, Takách Ilonka, Szilasi Erzi, Zakár Jenőke, Görgey József, Kulin Imre, Pilz Erika és Felice, Hecht Margit és Piroška, Maszi Jani, Granitz Manó és Ödön, Kisfaludy Ferencz, ifj. Jákó János,

Michel Jolánka, Brüll Albert, Makay Irénke és Józsi, Klein Arthur, Kraicsovics Ottó és Sándor, Melegh Mariska (hiányosan), Badiny Gyula, Grubits Mariska, Gaál Ilonka és Ödön, Jakab Piroška, Manheim Lajos, Brau (?) Margit, Árkosi Ferike, Kürthy Lajos, Árkay Masa, Kalcher Győző, Lányi István és Rudolf, Klein Janka és László, Váradi Gyula, Smetana Margit, Kreibik Sándor, Markó Ilus és Margit, Fekete Kálmán, Hardt-Stummer Albertine és Bettina, Spitzer Riza, Friedrich József, ifj. Knobloch Józsi, Vágó János (hiányosan), Schröder Laura és Eta, Boglutz László, Zinner Erzsike, Somogyi Zsiga, Szent-Ivány Márta, ifj. Molnár Gyula, Draskóczy Sári és Zoltán, Baurnefeind Gyula, Ficzere Ilonka, Ohrenstein Klára, Bakos Erzsike és Palika, Gallatz Margit és Paula, Luzsa Annuska és Béla, Molnár Ferike, Lándesz Janka és Jenő, Nagy Rózika, Salamon Ernő, Toldi Piroška, Geiszler Margit és Pisti, Reif Margit, Alexy Elza, Sugár Kálmán, Kégly Mariska és Ilonka, Fabianics Béla, Molnár testvérek, Szőke Jolánka, Annus és Palika, Szentpétery Gyula, Michalik Ilonka, Büttner Irmuska, Natti Klotildka, Vizoly B. (a teljes nevedet ird ki! *F. b.*), báró Eliatschek Virike és Editke, (hiányosan), Glósz Irma, Gönye Mariska, Jolán és Győző, Tornay Margit, Salzberger Aranka és Nándor, Stépán Róza, Záborszky Mariska és Dezső, Ujhelyi Tivadar, Schippert Olga, Steinhübel Ödön, Szent-Ivány Carla, Hollaky Ferencz, Katrenyák Paula (részben), Kresz Gizella, Ágnes és Károly, Irinyi Szaboves és Csaba, Tölgyi Sándor, Horváth Trézsi, Ilsoyay Lajos, Straširibka Modesta, Bügler Paula, Jurenák Gizike, Laczi és Feri, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Weisz Margit és Gizella, Müller Miczi, Boleman Erzsike, Benke Sarolta, Szécsi Jenő, Unátyinszky Jolánka és Birike (a kisebbik levél mért nem oly gondos, mint a nagyobbik? *F. b.*), Menich Margit, Kleinschnitz Mariska (részben), Reitter Ferike, Motesiczky Sárika és Lénárd, Stranczinger Sárika, (magad írj! *F. b.*), Rátz Vilma és Ottó, Sztrakoniczky Károlyka, Rosenwald Rudolf (vagy magyarosan: Radó. A Rezső nem név, valamint a Jezső sem. József helyett. *F. b.*), Jekelfalussy Gizike, Berczelly Yerta, Papp Antónia, Harkányi Sándor, Szilágyi Rózsika, Marton Tinike, Wiesner Mariska és Sándor, Przybilla Jenő, Payr Hugó, Szerdahelyi Iluska (hiányosan), G. Gutmann Irma, Jálcs Matild, Köves Janesi, Fazekas Ida és Piroška, Kaminszky László, Rakovszky Zsóka, ifj. Klein Sándor, Széll Károlyka, Danielisz Jenő, Steiner Tivadar, Dely Margit, Niedermann Etelka, Eibel Margit, Habinay Iván, Bónis Berta (részben), Bornemisza Józsi, Kohn Erzsike, Máj Kata, Máriássy Anna és Ila, Adler Margit és Ernő (hiányosan), Platthy Gyula, Kelecsényi Ferike, Lányi Rózika, Molnár Vilma, Tantossy Rózsa, Keresztfaly Berta és Ilona, Csicsáky testvérek, Stermeczky Lajos, Gelberger Margit és Jenő (gondosabban és tisztábban irjatok! *F. b.*).

Angyal Irén, Ordódy Irén, Margit, F. Vilma és F. (hiányosan), M. Elza, Pállik Nékám István, ger E. és J. jövőre nem Berényi Irén, réna és Józsi, Katicza és (aláírás nélkül), Telbisz Etelka (részben), F. papírosra írj!

A jutalomténvén, nyel. *Bódog, Fünköcs, görög Kingsley Agoston.* h. kötésben) a

A »Kis Lány» mérföldje, Fekete Kálmán, Spitzner Bögler Paulzike, Propczelly Yerta, Csicsáky testvérek, Lányi Rózsa

FO

Glück Otá. Enne készített rej. Géza. Könn. Jé, de egy alakjában, ugrással me nézz utána. független 3 adásában s delheted me lak hiveim Értésítő-berger test. Toto (?) M. velem. Hog számban? D. Janzso tes nem Szomb egymást. — Egyes része

Angyal Irma, Márkus Palika, Leopold Elemér, Ordódy Irén és Laczika, Buda Lenke, Székely Margit, Fischl Izabella, Lenkei Margit, Platzner Vilma és Ella, Baranyi György, Herzl Antal, (hiányosan), Madarassy Gáborka, Grünhut Lucy és Elza, Pállik Margit, Scharff testvérek, Körny Imre, Nékám István és Ervin, Schöpkes Gyula, Kitzinger E. és J. (neveteket írjátok ki egészen, másképp jövőre nem fogom figyelembe vehetni. (F. b.), Berényi Irma, Hecht Berta és Géza, Wéber Sze réna és Józsi, Orosz Ferike, (részben), Szemők Katicza és Maricza, ifj. Wolff Gyula, Eperjesről (aláírás nélkül), Vancsó Anna, ifj. Boróczy Lajos, Telbisz Etelka, Steinhardt Viola, Peláthy Gyuricza (részben), Heumann Ödön (te is rongyos szélű papirosra írsz? F. b.), ifj. Dengyel László.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtvén, nyertesek lettek *Eidlitz Jani, Kornél és Bódog, Fiumében*. kiknek a jutalom-könyvet («A hősök», görög tündérmesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angoltól fordította *Pulszky Ágoston*, hat eredeti könyvmatu képpel, díszes kötésben) a kialló-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« I. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Friedrich József, Fekete Kálmán, Hardt-Stummer Albertine és Bettina, Spitzer Riza, Benke Sarolta, Stépán Róza, Bügler Paula, Straširbka Modesta, Boleman Erzsike, Propper Aranka, Pessl Lipót József, Berczelly Yerta, Jálies Matild, Adler Margit és Ernő, Csiesáky testvérek, Székely Margit, Fischl Izabella, Lányi Rózsika.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Glück Ottó. *Allah* (török nyelven *Isten*) nem *Alach*. Ennél fogva a különben ügyesen megszerkesztett rejtvény átesett a rostán. — **Hirschler Géza.** Könnyűeskék biz' azok. — **Wahl Viktor.** Jó, de egy régebbi kötetben már, karika-rejtvény alakjában, megjelent. — **Poszek Gyula.** A hetes ugrással megfejtendő rejtvényben hiba van. Csak nézz utána! A »*Forgó bácsi színháza*« (egymástól független 3 kötet) megjelent az Athenaeum kiadásában s lakó-helyeden is az eredeti árban rendelkezhet meg. — **Szell Károlyka.** Örömmel látlak híveim sorában. — **Natti Clotildka.** A »Kis Értésítő« kérdésemre megadja a választ. — **Salzberger testv.** Az elsőt besoroztam. — **Maschil Toto** (?) Mindenek előtt keresztnévedet közöld velem. Hogy egyszerre több rejtvény legyen egy számban? De mikor annyian sokalják a kettőt is? — **Janzsó testv.** Már csak úgy lesz inkább, hogy nem Szombathelyt hanem Budapestet fogjuk látni egymást. — „**Mese**“ (W. L.) Erősen fordított ízű. Egyes részei magyarosak, de hemzsegnek a helyes-

írási hibáktól. Ugy látszik: rosszul van *leírva*. Egészen pedig kár volt vele fáradni. A kézirat egy hétig átvehető csütörtök este 6-7. — **Szemők testv.** A jó kedv megvolt. Hogy is ne volt volna, midőn annyi kedves, vidám gyermeket lát az ember egy rakáson! De a tánczról szó sem lehetett. Mit gondoltok? — **Schöpf Szerafina.** Az egyikre sort keritek. — **Katrenyák Paula.** Igazán kedves, csöndes, megnyugtató élet folyhat abban a kis házacskában, melynek ügyes rajzát közlöd velem. Azt a szerencsét, mely közetek vezetne, tán még magam igazgathatom; de már azt, mely neked megvigye a nyereményt, nem tartom a kezemben. Bizonyára nem gondoltad meg, hogy hűtelenséget kérsz tőlem. A rejtvénybe fölvetett mondas hibás. Nem úgy áll, hogy: »külszejéről itéld meg az embert«, hanem éppen megfordítva: »ne a külszejéről, hanem cselekedeteiről.« — **Wagner Eveline kisasszony** ezeket írja nekem: »Ezek után kérem tisztelt Forgó urat, legyen szíves engem magázni, mert én nem vagyok aféle kis gyermek, kit tegezni lehet.« A tegezés a »Kis Lap«-ban oly családias megszólítás, mellyel, mint annyi ezer gyermeknek *Forgó bácsija*, (és nem *Forgó ura*), az én kis olvasóimmal szemben élek, akiknek körülből 25 év óta ezuttal első ízben veszek ilyen tiltakozást. Én a jövőre nézve is lemondok az »ur« megszólításról, de kívánságára nem is »magázni« fogom ezentul (ezt a megszólítást a nyilvánosságban nem tartom megfelelőnek) de előkelően és divatosan megmagasádom. Már most reményelem: szent közöttünk a béke. — **Jurenák Dénes.** A másodikat besoroztam. Az utolsót nem értem. — **Korosy Margit.** Már hogy kaphat az 2-st, aki jól tanul? Talán csak az írásból? No, ezen magam sem csodálkozom. Milyen könyvet is vársz, te kis lányom? — **Selevér Flora.** Kedves tudomásul veszem, hogy négyen vagytok testvérek. A többitől az illető rovatban. — **Domán Arthur.** Bátoran küldhetsz. Ha megfelel, be is sorozom. — **Farkas testv.** A rejtvény lehetne tisztábban is leírva. Különbösen nem válik be, mert csak két koezka-sor ad értelmet, pedig öt van. — **Alexy Elza.** Várom. — **Kövesdy Aranka.** A »Kis Lap« nem lutri-vállalat. Az a heti kisorsolás csupán mellékes dolog. Aki a nyerést tekinti főcéljának, nem ismeri föl a »Kis Lap« erkölcsi feladatát. *R. A.* miért nem válaszol, tőle kérdezd meg. — **Kürthy Lajos.** Az egyiket közölni fogom. — **Arkay Masa.** Mindnyájatok kedves egészségére váljon a sikerült szini-előadás és a vig táncz. A te írásod is szép, de az, aki a színlapot írta, valóságos kalligrafus, azaz: íróművész. — **Eidlitz Kornél.** Mért a bemutatkozás? Hiszen neved nem ismeretlen előttem? Az egyik képrejtvényt megrajzoltatom. — **Winkler József.** Az utolsó meg fog jelenni. — **Küszler testv.** Már egyszer kijelentettem, hogy a család zárt körében még a tulzott becézés is megzárja, de már a nyilvánosságban furcsa hatással van. Hogy példát mondjak: nem csupán ti keritek különös

nevetek közlését, de vannak még olvasó-társaitok, akik szintén ostromolnak a végett, hogy fura hangzású nevek jelenjen meg valamely közleményük alatt vagy a megjéjtők sorában. Mit szólnátok ti magatok, ha ilyen neveket olvasnátok: K. Pimpili, B. Tutujicza és Muczita, S. Trumpezili? Pedig ilyenek is jelentkeztek. — **Baráth Sárka.** A magyar nemzet történetéből, különösen a honfoglalás korából vett vonzó fejezetek és rajzok mellett s az indiánus elbeszélésen kívül, az afrikai rabszolgavadászok viselt dolgairól is fogtok olvasni föltte vonzó leírásokat és kalandokat, vízi-ló s elefánt közt vívott óriási csatákat s ehhez hasonlókat, mesteri metszetek kíséretében. — **Wiener Leo.** Nagyon is könnyű. — **Szilágyi Évike.** Reménylen, elmúlt a baj. — **Koczok Katicza.** Oszkár bácsival közltem leveledet, mely első írási műved. Ugy ennek, mint a rá vonatkozó kedves megemlékezésnek nagyon megörvendett. Üzeni, hogy mentől sürűbben ír verset, de teljesen megnevezkedni nem akar. — **Wiesner Mariska és Sándor.** Mi is volt a kedves mamátok leánykori neve, midőn még ő is hű kis olvasója volt a »Kis Lap«-nak? — **Fazekas Ida és Piroska.** Nagy örömmre szolgált rendes, esinos leveletek, melynek írásával is teljesen meg vagyok elégedve. — **Lányi Rózsika.** Ha beválik s a magad eredeti munkája, örömet közlöm. Azt írod: neked valóságos ünnep a »Kis Lap« megjelenése. S mivel minden vasárnap köszönt be hozzád: minden héten kettős a te ünneped. A többire nézve olvasd el, mit üzenek Baráth Sárkának. — **Kozma Műszike.** Nagyon örülök szabályos írásodnak s még inkább annak, hogy Istók ur ismét talpra ugrott. A szives köszöntést átadtam s éppen ezer és egy csók jár érte viszonzásképp mind a négyötök részére. Már most hogy osztozkodtok meg benne arányosan? — **Kohn Erzsike.** Ha figyelmesen olvasnád ezt a rovatot, nem irtad volna meg leveledet. — **Szell Károlyka.** Egy kis erős akaratral elő tudnátok adni. Csak toborozni kell s biztatni a gyerekeket. Könnyebb szindarabokat bővében találsz a »Forgó bácsi színháza« cz. gyűjtemény három kötetében, melyet bármely könyvkereskedővel meghozathatsz. — **Ladányi Laczika.** Számításom szerint a metsző még a jövő hét folytán elkészül vele s akkor e hónap végével, legfőbb a következőnek elején megjelenhet a látott csodák leírásai s képeiivel egyetemben. — **Ordódy testv.** A Ladányi Laczikának küldött üzenet nektek is szól. — **„Márcziusi ibolya.“** Nem bírná ki a nyilvánosság hidegét. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Selevér Flora (czim?) *Augustin Gizivel.* — *Graner Márta,* *Steinke* és *Hilda Selevér Florának:* Bpest, Kossuth Lajos-utca 8. — *Szent-Ivány Carla* (Málcza, Zemplén vm.) *Szent-Ivány Mártával.*

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére:
Hager Rikárd és Otto 2 frt., *Schwimmer Berta* 30 kr. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyekre juttatom.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

április – deczemberi folyamára.

FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« most folyó L. kötetének a jövő évnegyedre eső része számára az értékes és vonzó közlemények gazdag sorozata van előkészítve. „**Omas és Lalla**“ czimű rendkívül érdekes, hosszabb kalandos elbeszélés mellett kisebb beszélyek, szindarabok és mesék lesznek ezen túl is minden számban; folytatjuk a „**Képek a magyar nemzet történetéből**“ czimű, nagy tetszéssel fogadott sorozatot; minden szám közöl **költeményeket** s a mulatságos órákat szerző **»Bűvészet«** rovata is folytatást nyer, új játékok is fognak következni. A rendes régi rovatok természetesen továbbra is fennmaradnak.

A »Kis Lap« összes közleményei, mint eddig is, **művészi rajzok** kíséretében fognak megjelenni s ezentul is minden két hétben **színes műmelléklet** lesz a laphoz mellékelve.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legzélszerűbben postautalvánnyal, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „**KIS LAP**“ kiadó-hivatala.